

A Kocka tényleg nincs elvetve

Kú Lajos bejelentette, Kocsis Sándor családja áldását adta a legendás gólkirály hamvainak hazahozatalára

A magot tavaly ősszel vetettük el a Magyar Nemzetben, és mostantól megalapozott rá a remény, hogy akár már tavaszra kikeljen: hazakerülhetnek az Aranycsapat legendás labdarúgója, az 1954-es világbajnokság gólkirálya, az 1952-es olimpia bajnoka, Kocsis Sándor hamvai. Az 1979-ben Barcelonában elhunyt klasszis a világverő tizenegy utolsó tagja, aki még mindig – ha számára nem is teljesen, számunkra igen – idegen földben nyugszik; már nem sokáig.

SPORTTÖRTÉNELEM

■ BALLAI ATTILA

Lóránt Gyula volt a tizedik hazatérő. Halála harmincadik évfordulóján, 2011-ben lelte még végső nyughelyét szülővárosában, Kőszegen. A Kárpát-medencei összmagyar nemzeti diákbajnokság tavaly novemberi döntőjének résztvevői így először koszorúzhatták meg itthon az Aranycsapat középhátvédjének sírját, és az idén talán már a jobbösszekötő síremléke előtt tiszteleghetnek.

Kú Lajos egykori válogatott, az összmagyar diákbajnokság ötletgazdája és működtetője ugyanis váratlan és szenzációs hírrel szolgált kedden este, Grosics Gyula nyolcvanhatodik születésnapjának ünneplése közben. „Hadd jelentsem be ebből az alkalomból, hogy teljessé válik itthon az Aranycsapat, mert Lóránt Gyula után Kocsis Sándor hamvait is hazahozzuk. A család jóváhagyását már megkaptam, innentől a részletek kidolgozása következik.” Kút Tarlós István is teljes támogatásáról biztosította; a főpolgármester ugyancsak jelen volt Grosics Gyula köszöntésén, és fel-

idézte, amint kisgyermekként, iskolába menet azzal múlatta az időt és bátorította magát, hogy két kedvenc játékosa nevét mormolta egész úton. Grosics Gyula, Kocsis Sándor – így szólt a strófa.

A Magyar Nemzet tavaly november 26-i számában közölt, „Kocsis keresztje” című írásunkban vetettük fel először, hogy a 68 válogatott mérkőzésén 75 gólt szerzett „Kockát”, aki Barcelonában az „Aranyfejű” becenevet kapta, itthon mintha méltatlanul elfeledték volna, majd karácsonyi cikkünkben úgy fogalmaztunk: „miközben az Aranycsapat emlékének ápolása a méltó, kegyeleteljes tisztelgés mellett lassan iparaggá fejlődik, addig a gárda második számú góllövőjét (Hidgkutival együtt mindketten 68-szor szerepeltek a válogatottban, ő 75 gólt szerzett, a center 39-et) törölte a kollektív emlékezet”, majd zárásként feltettük a kérdést: a Kocka nincs elvetve, ugye?

Azóta levelek, e-mailek és telefonok sokasága győzött meg minket arról, hogy nincs, kedden pedig Kú Lajos adott rá biztosítékot, hogy nem is lesz. Tegnap ezért arra kértük, bővebben is számoljon be az eddigi történetéről. „Nagy Antal, a

Várhidi Pál, Grosics Gyula, az ünnepelt, Tarlós István és Kú Lajos

FOTÓ: HARSÁNYI GYÖRGY

Honvéd egykori válogatott játékosa segítségével ismertem meg a Barcelonában élő ifjabb Kocsis Sándort, aztán 2009-ben már én hívtam meg Budapestre, Kocka születésének nyolcvanadik évfordulójára – kezdte Kú. – Onnantól kapcsolatban maradtunk, és amikor a közelmúltban először említettem meg, hogy haza kellene hoznunk az édesapja hamvait, azt kérdezte: rendben van, Lajos, de apu már 1979-ben meghalt, miért éppen most? Mert most lett piros, fehér, zöld Budapest, válaszoltam, ő pedig két hetet kért, hogy megbeszélje a család még élő tagjaival a dolgot, aztán hívott, és örömmel mondott igent. Innentől felgyorsulhatnak az események, Tarlós István főpolgármester úr is amellet van, hogy cselekedjünk, amint lehet.”

E véleményt osztja Kocsis Sándor számos egykori rajongója és az FTC Baráti Köre is. Ez utóbbi már kinyilvánította, hogy minden segítségével és százezer forintjával az ügy mellé áll, azzal az egyetlen észrevétellel, hogy Kocsis ravatalt vagy sírhelyét mindenképpen úgy kellene felállítani, hogy ahhoz nagy tömegben hozzáférjenek az emberek, mert várhatóan özönleni fognak. A pályája zenitjét a Honvéd mezében elért klasszis esetében talán érthetetlen ez a túláradó Fradi-szeretet és ragaszkodás, de Kú Lajos is amondó: „Úgy gondolom, a Ferencváros stadionját nem lehet majd kikerülni. Persze senki sem szeretné Kocsist kisasajátítani, de ő sem titkolta, hogy lélekben mindig megmaradt fradistának, ennek kapcsán még Ló-

ránt Gyula mesélt el nekem egy jellemző történetet. Már együtt játszottak Kocsissal a Honvédban, egyszer épp a Ferencvárost verték 5-3-ra, és a meccs után, zuhanyzaskor azt hallotta, hogy a szomszéd fülkében valaki kesereg. Meglepve látta, hogy Kocka az, és amikor megkérdezte tőle, hát neked mi bajod, ő rávágta, hát az, hogy kikapott szegény Fradi. Ne szórakozz már, azért kapott ki, mert három gólt rúgtál neki, így Lóránt, mire Kocsis: de akkor is nagyon sajnálom.”

Valóban jellemző – nem is csak Kocsisra, hanem a korra is. Manapság azonban már 2012-t írunk, úgyhogy a holtában hazatérő Kocsis Sándoréért ne hirdessünk versenyt.

Ő hadd legyen mindenkié.